

AMB LA SEVA primera novel·la, Jordi Nadal aconsegueix superar els clixés de l'amor carinçol amb una naturalitat que sorprèn, principalment pel fet que defuig l'obvietat del detall per dialogar sense tabús amb la intangibilitat de les emocions. La novel·la no es deté en l'anàlisi ni la reflexió d'un sentiment determinat, sinó que mostra emocions, impressions i desigs

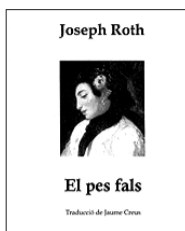
Amb la col·laboració de: **PARCIR**

• Narrativa

«El pes fals»

Joseph Roth

Publicada per primer cop el 1937 i traduïda ara al català, aquesta novel·la curta de Joseph Roth (1894-1939) és, senzillament, una delícia. Una faula moral narrada amb una prosa precisa, diàfana, travada minuciosament i, sobretot, commovedora per la seva continguda bellesa. Amb una ironia exquisida, l'autor que descriu en els seus títols la decadència de l'imperi austrohongarès, ens mostra també aquí el nivell de degradació a què arriba una comunitat, dominada per les corruptel·les i la duresa de les condicions de vida a què estan sotmesos els seus habitants. En un món tancat i tèrbol, les pretensions d'honestat del nou inspector de pesos i mesures Eibenschütz poden generar no poques hostilitats.—Josep Gras
► *La Guineu*, 2005

«Els nans»

Harold Pinter

A *Els Nans*, Harold Pinter du a terme una cruenta crítica contra el sistema sociopolític just després de la Segona Guerra Mundial. L'últim Nobel deixa constància de la mal·leabilitat i la fragilitat d'un home que, sotmès a les normes del sistema, és incapaç d'actuar al marge dels paràmetres dictats des de qualsevol aparell institucional o polític. A còpia d'experimentar amb el llenguatge, l'autor dota *Els nans* d'un clima inquietant, on la metàfora, de marcada influència kafkiana, s'erigeix com la plataforma que permet evidenciar de quina manera la reducció de l'individu massa sistematitzat és incapaç de pensar i actuar en absoluta llibertat. *Els nans* és una obra referent que segurament no deixarà indiferent el lector que sense presses s'apropi a aquesta obra mestra.—Z. M.
► *Columna*, 2005

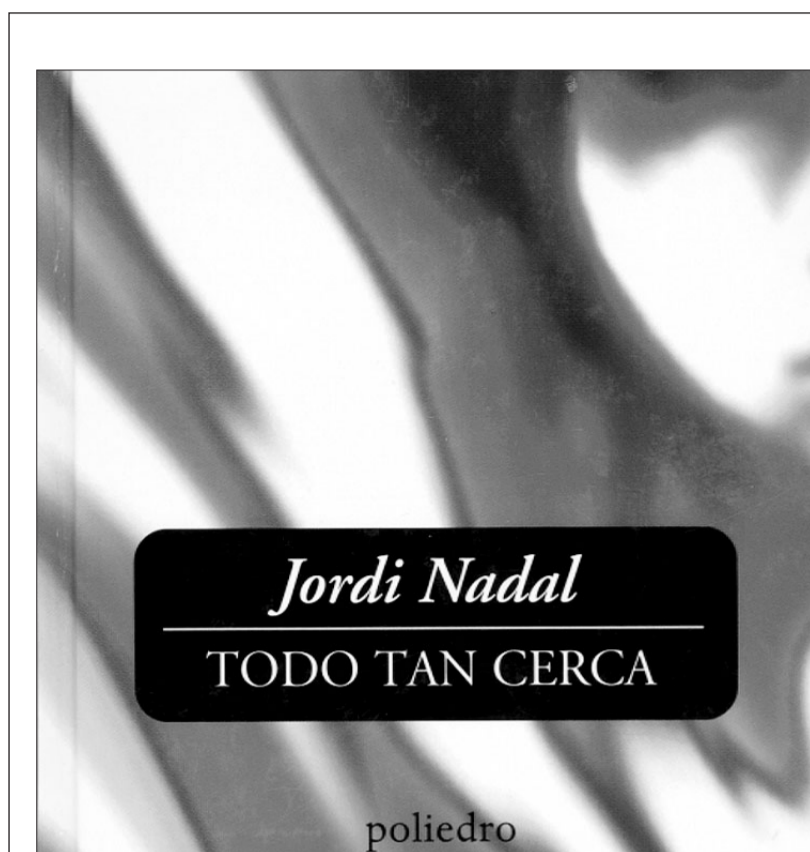
• Còmic

La tendra història d'un embaràs

«Cuerpo de sueños»

Capucine

Què passa a una dona des que descobreix que està embarassada fins que neix el seu fill? Quines pors? Quins dubtes? Quines sensacions? Això és precisament el que explica el còmic *Cuerpo de sueños*, de la dibuixant francesa Capucine. Com si es tractés d'un diari personal on els lectors tenen la immensa sort de submergir-se, Capucine narra les 38 setmanes del seu embaràs amb una sinceritat que captiva des de la primera

Sobre la intangibilitat de les emocions

«Todo tan cerca»

Jordi Nadal

No és fàcil parlar de l'amor sense vorejar la carinçoneria o caure en els tòpics que sovint ofeguen una història que en principi prometia, tot i així, Jordi Nadal amb la seva primera novel·la aconsegueix superar aquests clixés amb escreix amb una naturalitat que sorprèn, principalment pel fet que defuig l'obvietat del detall per dialogar sense tabús amb la intangibilitat de les emocions. I és que a *Todo tan cerca* l'autor no es deté en l'anàlisi o la reflexió d'un sentiment determinat, sinó que se centra a mostrar un seguit d'emocions, d'impressions o fins i tot desigs que, en forma de vells i aïllats fotogrames, pertanyen a un passat incert filtrat per l'oblit i, posteriorment, reconstruït en la memòria.

A mesura que el narrador ens introdueix en primera persona en la història proporciona breus pinzellades d'una trama on la veu de

l'interlocutor s'ha interioritzat prèviament, fet que permet, per tant, incloure l'essència d'un seguit de converses entretallades o del silenci del gest.

Tot fent ús d'una prosa de caire poètic, l'autor furga en la versatilitat del llenguatge per tal de convertir-lo no només en l'element transmissor d'una història determinada, sinó que el transforma en un testimoni més de les emocions fins al punt que el ritme del relat és condicionat tant per la paraula com per l'estructura narrativa.

D'altra banda, les descripcions ambientals aconsegueixen transferir l'efecte d'una il·lusió òptica que, de sobte, esdevé màgica; una màgia continguda en un seguit d'imatges en blanc i negre separades en el temps i l'espai mentre, a voltes a ritme de jazz, a voltes acompanyant-se amb algunes peces de Bach, marquen subtilment el ritme d'una història que flueix per si mateixa.—Zulima Martínez
► *Poliedro*, 2005

«La indiferència»

Fèlix Fanés

En forma de dietari i sense referents cronològics, Fèlix Fanés aborda la solitud, la traïció, les rivalitats, la passivitat i el tedi. La distància amb què es relaten els esdeveniments provoca l'efecte contrari, ja que permet descriure amb cruesa fins a quin punt el tedi i la incomunicació emocional paralitzen qualsevol intent d'incursió en una realitat, grisa i malmesa que, sovint, es presenta desesperançadora. Al llarg d'una novel·la estructurada a partir de la recreació d'una sèrie d'episodis fragmentats assistim a una reflexió «guiada» per l'autor; i és la introducció de breus pensaments de caire existencialista que acaba de precisar el to pessimista general amb què Fèlix Fanés impregna tota l'obra.—Z. M.
► *Destino*, 2006

• Assaig

«La ment captiva»

Czeslaw Milosz

L'assaig de Czeslaw Milosz (1911-2004), un clàssic del pensament contra les ortodòxies ideològiques i els sistemes totalitaris que aquestes engendren, no ha perdut avui, cinquanta-tres anys després d'haver estat publicat per primera vegada, a París, la seva enorme vigència, malgrat l'extinció dels antics règims comunistes de l'Europa de l'est, que va tenir lloc, en un sorprenent efecte dòmino, després de la caiguda del colós soviètic. Milosz, escriptor polonès guardonat amb el premi Nobel l'any 1980, hi fa un seriós advertiment contra la uniformitat de pensament, contra les servituds que amenacen l'intel·lectual des d'un Estat fortament doctrinari, tal com fou durant anys l'estalinisme rus. *La ment captiva* conté una reflexió profunda, que s'allunya del pamflet.—J. G.
► *Universitat de València*, 2005

pàgina. No en fa escarafalls, ni ho converteix en una aventura heroica. Simplement explica el que va sentint, amb naturalitat. A *Cuerpo de sueños* hi ha humor, com quan s'emprova uns pantalons de premamà i, com que tot just està de dotze setmanes, li van immensos; o quan va a la consulta del ginecòleg i no s'ha recordat de depilar-se. També hi ha moments commovedors, com els malsons i la por de la protagonista a perdre la criatura, les puntades que nota a la panxa i el naixement. La il·lusió compartida amb la parella, la immersió en un món de proves mèdiques totalment

desconegut fins aleshores, la sensació de ser diferent de tothom...

Els dibuixos de Capucine recorden bastant als d'una altra dibuixant de les poques que han sobresortit en el món del còmic, la iraniana Marjane Satrapi, autora de la premiada sèrie *Persépolis*. Les il·lustracions de Capucine, però, són més naïf, si bé també juguen amb el contrast entre el blanc i el negre, com Satrapi.

Nascuda a París l'any 1977, Capucine ha editat un altre àlbum després de *Campo de sueños*, encara inèdit a casa nostra.—G. Camps
► *Le Cycliste/FXG*, 2005